

да я съжалява публиката. А нѣкой извика високо:

— Това е отъ лѣкарството, което днесъ ѝ даде Кайчо.

Сърдцето на момченцето затупа тревожно. Нима лѣкарството, което ѝ даде и което баща му всѣка вечеръ пиеше, не бѣ помогнало на Зизи да оздравѣе!

Изведнажъ маймунката се спрѣ предъ една табелка, окачена на вратата, и започна да я чете, като мърдаше бавно устнитѣ си.

— Какво пише тамъ? — попита Кайчо, който не знаеше още да чете.

— Д-ръ Дулитълъ, специалистъ по вътрешни болести, — каза баща му и се усмихна.

Зизи почука на вратата.

— Влѣзъ! — обади се единъ гласъ отвътре. Зизи потъна въ вратата и се изгуби отъ очитѣ на публиката.

Второто действие ставаше въ кабинета на доктора. Докторътъ, едно деветъ-десетгодишно момче въ бѣла престилка, съ очила надъ носа и слушалка въ рѣцетѣ, разпитваше внимателно болната:

— Госпожо, де ви боли?

Маймунката посочи корема си и изпѣшка съ гласъ.

— Дано поне той ѝ помогне, — мисли си Кайчо и съ

затаенъ дѣхъ заследи, какво ще стане по-нататкъ.

— Легнете да ви прегледамъ!

Маймунката легна на канапето. Докторътъ се наведе надъ нея, прислуша я. После той ѝ налѣ едно лѣкарство, тя го изпи съ удоволствие и вмѣсто да заспи, както се случи днесъ у Кайчови, скочи бодро и подъ звуцитѣ на невидима музика започна да танцува, като въртѣше около себе си и доктора. Цѣлиятъ циркъ примрѣ отъ смѣхъ. Бурни ржкоплѣскания огласиха въздуха. Викове „браво“ изпратиха щастливитѣ артисти.

Но когато тѣ се скриха отъ очитѣ на публиката, едно мощно „бисъ“ се изтрѣгна отъ всички гърла. Публиката не искаше да млъкне. Зизи стана изведнажъ любимка на всички. Нейнитѣ мимики бѣха незабравими. Тя излѣзе да се поклони нѣколко пѣти, но това не бѣше достатъчно.

Тогава самиятъ директоръ на цирка се принуди да каже:

— „Почитаеми дами и господа, съжалявамъ много, че Зизи не ще може да повтори номера си. Тя е малко умореничка. Преди представлението тя бѣ решила сама на своя глава да направи една репетиция. Тя почука на първата